

har større eller mindre økonomisk Evne. Ja, for enkelte af de Artikler, der her er Tale om — jeg vil nævne en Artikel som Kaffe — er det tilstrækkelig mange Gange godtgjort, at Forbruget for store Samfundsklasser tiltager, efterhaanden som den økonomiske Evne aftager, idet saaledes Kaffen i mange Maader tjener som et Surrogat for bedre og sundere Levnedsmidler, som man, naar man er nede paa et vist økonomisk Lavmaal, ikke kan tillade sig. Jeg vil altsaa aldrig kunne være i Tvivl om, at skulde jeg vælge mellem Skat paa Brændevin eller Skat paa Petroleum, Kaffe, Ris, Salt og slige Artikler, valgte jeg selvfølgelig ubetinget at have Skatten lagt paa Brændevin, og jeg valgte det saa meget mere, som disse Afgifter paa de store Livsfornødenheder, de store Forbrugsartikler paa Toldloven, som det saa ofte er paavist, ere i meget høj Grad stigende, medens Brændevinsafgiften allerede uden nogen Merbeskatning er i Stillestaaen, ja i Forhold til Befolkningen nedadgaaende; Forbruget er gaaet noget tilbage trods Befolkningens ret stærke Stigen. Maa jeg i saa Henseende nævne nogle enkelte Tal. Tager jeg det sidste Femaar, for hvilket vi have statistiske Oplysninger, finder jeg, at Kaffe i 1894 var opført med 1,655,000 og nu i 1898 med 2,230,000, at Kul i 1894 var opført med 1,331,000, i 1898 med 1,678,000 og Petroleum i 1894 med 1,247,000 og nu med 1,607,000. Der er paa disse Artikler og paa Ris og Salt i disse 5 Aar en Stigning af over 28 pCt., altsaa en ganske overordentlig betydelig Stigning, og vi kunne sige os selv, at bevare vi den nuværende Told paa disse Artikler, fortsættes efter al Sandsynlighed Stigningen, og saa forøges Statens Indtægter meget betydeligt, medens vi, hvis vi ombytte denne Told med en Brændevinsskat, ganske sikkert ville komme til det modsatte Resultat, da ville vi Aar for Aar kunne vide, at Befolkningen ved selve Tingenes naturlige Udvikling har en aftagende Skattebyrde. Med Brændevin har det i de samme Aar været saaledes, at den i 1894 stod paa 2,924,000 Kr. og i 1898 paa 2,936,000 Kr. til Trods for Befolkningens store Tilvækst i disse Aar. Derfor kan jeg ikke forstaa Flertallets Bemærkning om at give ny Midler til denne Regering; thi jeg maa fremhæve, som det er sket i Betænkningen, at netop ved at lade Livsfornødenhederne, de store Finansartikler, paa Toldloven blive staaende urørte, er man ganske sikker paa at bringe betydelig forøgede Statsmidler til Aar efter Aar at rulle ind i Statskassen.

Ogsaa det har den allerstørste Betydning, at Toldlovsforslaget, saaledes som det er udgaaet fra Folketinget, betyder en ikke ubetydelig Nedgang i Beskyttelsen. Jeg har saa mange Gange belyst dette Forhold, og jeg skal derfor i Dag kun ganske kort omtale det. Man har sagt, at denne Nedgang paa 20—25 pCt. ikke betyder stort, naar man ser hen til, hvor meget billigere Industriens Raaprodukter ere blevne; der bliver da ikke nogen synderlig Formindskelse i Beskyttelsen. Det er dog ganske urigtigt. Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) ligesom jeg i sin Tid har taget det nødvendige Hensyn dertil. Naar man ser bort fra nogle Industrier, som benytte grovere og vægtigere Artikler, som grove Jærnvarer, betyder denne Nedsættelse eller delvise Afskaffelse af Tolden paa Raaprodukterne kun meget lidt for Beskyttelsesspørgsmaalet. For hele Manufakturindustrien har den ikke meget at sige og for en hel Række andre Industrier heller ikke. Naar man gaar det efter i Enkeltheder, som vi have gjort det i Toldkommissionen, kan det med Tal paavises, at det Erdrag, der maa gøres i Beskyttelsen paa Grund af disse Raaprodukters Toldfrihed, ikke er overvættets stort.

I Forstaaelsen af, at der virkelig bliver Tale om en Forskydning i hele dette Forhold med Toldbeskyttelsen, ser jeg ogsaa en ganske væsentlig Grund til den Holdning, som Landbostanden har taget til den her foreliggende Skattereform. Naar der tales saa meget om, at en Forhøjelse af Spiritusafgiften skulde være overordentlig upopulær, særlig paa Landet, maa jeg sige, at det under mig at høre hele denne Tale. Man har gentagne Gange i Forsamlinger, hvor Landbruget var repræsenteret ved sine egne Tillidsmænd, enten det nu var Agrarforeningen eller de samvirkende Landboforeninger for de forskellige Landsdele, med saa godt som Enstemmighed udtalt sig for Skattereformen i alt væsentligt, saaledes som den nu foreligger for os, og man har vel at mærke ogsaa taget Spiritusbeskatningens Forhøjelse med. Jeg har ikke set, at man nogetsteds, hvor der var samlet en større Repræsentation af Landbrugets valgte Repræsentanter, har taget Afstand fra en Forhøjelse af Spiritusafgiften, naar den kom sammen med de øvrige Love, sammen med en klækkelig Nedgang i Tolden paa Livsfornødenhederne, sammen med en Nedgang i Industriens Beskyttelse og ikke mindst sammen med en Formue- og Indkomstskat. Naar man skal gøre Balancen op, tror jeg, at